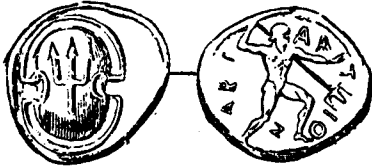
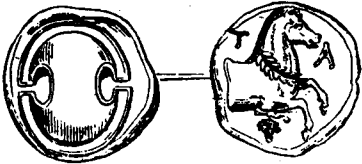

ἡ δὲ Χαιρώνεια, ἡ Ἀσπληδών, οἱ Ὀλμωνες καὶ ὁ Ὑπητός, εἰς τὸν Ὀρχομένον αἱ δὲ Σῖφαι, τὰ Λεῦκτρα, ὁ Κερησσός καὶ ἡ Θίσβη, εἰς τὰς Θεσπιάς. Τῆς συμμαχίας ταύτης ἀναφέρονται κοινόν τι συνέδριον, τὰ καλούμενα Παμβοιωτία, καὶ κοινοὶ ἄρχοντες, οἱ ὀνομαζόμενοι βοιωτάρχαι, οἵτινες ἐξελέγοντο κατ' ἔτος καὶ ἐπεμελοῦντο τὰς κοινὰς τῆς συμπολιτείας ὑποθέσεις. Ἐν τῇ πέμπτῃ ἑκατονταετηρίδι, οἱ βοιωτάρχαι ἦσαν ἔνδεκα, ὧν δύο ἐκ Θηβῶν ἄλλ' ἀγνοεῖται ἂν ἦσαν πάντοτε τοσοῦτοι. καὶ κατὰ τίνα ἀναλογίαν ἐξελέγοντο ὑπὸ τῶν διαφορῶν πόλεων. Τὰ δὲ παμβοιωτία, τελούμενα περιοδικῶς περὶ τὴν Κορώνειαν,

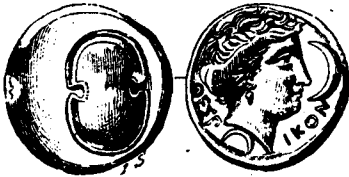
Νομίσματα Βοιωτικῶν πόλεων

Ἀλιάρτου (Ποσειδῶν)

Τανάγρας (Ἴπκος)

Θεσπιῶν (Ἀφροδίτη καὶ δύο ἡμισέληνοι)

Σημ. Ἐπὶ τοῦ ὀπισθοῦ μέρους τῶν νομισμάτων τούτων ἡ Βοιωτικὴ ἀσπίς.

ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς, ἦσαν θρησκευτικὴ μᾶλλον ἢ πολιτικὴ σύνοδος. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, περὶ τὰ τέλη τῆς πέμπτῃς ἑκατονταετηρίδος, ἀναφέρονται τέσσαρες βουλαί, μεθ' ὧν οἱ βοιωτάρχαι συνεβουλεύοντο περὶ τῶν σπουδαιοτέρων πραγμάτων, αἵτινες ὁμῶς ἄδηλον μὲν πῶς συνεκροτοῦντο, ἄδηλον δὲ ἂν ὑπῆρχον κατὰ τὴν πρώτην ταύτην ἱστορικὴν περίοδον. Ἀληθῶς δὲ εἰπεῖν τὰ πράγματα τῆς συμπολιτείας διείποντο ὑπὸ τῶν Θηβαίων, οἵτινες δὲν κατέλυσαν μὲν ποτὲ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτονομίαν τῶν ἄλλων βοιωτικῶν πόλεων, ἀλλ' ὁμῶς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἤγον καὶ ἔφερον αὐτάς.

Κατ' ἰδίαν λοιπὸν ἐκάστη πόλις εἶχε τὴν βουλήν αὐτῆς, τὸ πολίτευμα αὐτῆς καὶ τὴν συνείδησιν ὅτι ἦτο αὐτόνομος καὶ αὐτοτελής, ἀλλ' ὅτι συγχρόνως εἶχε καθήκοντά τινα πρὸς τὴν ὁμοσπονδίαν. Κατὰ δυστυχίαν δὲν γνωρίζομεν πολλὰ περὶ τῶν κατ' ἰδίαν τούτων πολιτευμάτων. Ὀλίγα μόνον περιεσώθησαν εἰδήσεις περὶ παναρχαίου νόμου τοῦ τῶν Θηβῶν, ὅστις ὀνομάζετο Φιλόλαος, ἦτο κορινθῖος τὸ γένος καὶ ἀνῆκεν εἰς τὸ ὀλιγαρχικὸν σωματεῖον τῶν Βακχιαδῶν, τὸ ὁποῖον ἐκυβέρνησε τότε τὴν Κόρινθον. Ἦτο δὲ φίλος τοῦ κορινθίου ὁμοίως Διοκλέους, ὀνομαστοῦ

διὰ τὸ κάλλος αὐτοῦ καὶ διότι ἀνεδείχθη νικητὴς εἰς τὸν ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, κατὰ τὴν 13 Ὀλυμπιάδα, ἦτοι ἐν ἔτει 728 πρὸ Χριστοῦ. Ὁ Διοκλῆς, λαβὼν ἀφορμὴν τίνα δυσσαρεσκείας εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἐγκατέλιπεν αὐτὴν διὰ παντός καὶ ἤλθε καὶ ἐγκατεστάθη εἰς Θήβας, ὅπου παρηκολούθησεν αὐτὸν ὁ φίλος του Φιλόλαος καὶ ὅπου ἀμφότεροι συνέζησαν καὶ ἀπέθανον. Εἰς Θήβας δὲ διατρίβων ὁ Φιλόλαος προσεκλήθη, ἄδηλον πῶς καὶ διατί, ὑπὸ τῶν Θηβαίων νὰ γράψῃ νόμους τῇ πόλει αὐτῶν. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συνείθιζον ἐνίοτε νὰ προσκαλῶσι πολίτην ἄλλης πόλεως ὡς ἀρμοστήν καὶ διαιτητὴν τῶν ἐμφυλίων αὐτῶν ἐριδῶν, καὶ ἴσως τοιαύτη τις ἀφορμὴ ἐδόθη ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ὁ δὲ σκοπὸς τῶν νόμων τοῦ Φιλόλαου, οἵτινες ἐκαλοῦντο νόμοι (1) θετικοί, ἦτο νὰ διατηρηθῇ

(1) Περὶ τῶν νόμων τούτων γνωστὸν εἶναι μόνον ὅτι ἐπέβαλλον ἀναγκαστικῶς τὴν νόθεσίαν ἐν περιπτώσει ἐλλείψεως κληρονόμου φυσικοῦ. Πάντως τὸ νόμος θετικὸς δὲν εἶχε τὴν ἔννοιαν τοῦ νῦν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καθιερωμένου γενικοῦ ὅρου τῶν θετικῶν νόμων τῆς πολιτείας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἀπόλυτον ἐκ τοῦ φυσικοῦ δικαίου καὶ ἐκ τῆς ἠθικῆς ἀπορρέοντα νόμον.